

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۶/۰۶

محمدسمیع صادق

د افغانستان جېنزي د چوپ پاته کېدو نسل نه دی

د افغانستان Gen Z د چوپ پاته کېدو نسل نه دی

د روان کال ۲۰۲۶ د می پر ۱۵، د هند د سترې محکمې قاضي القضاة سوریا کانت یوې قضیې ته د غور نیولو پر مهال د جعلی تحصیلي سندونو او بی روزگاری په اړه داسې څرگندونې وکړې چې په ټول هېواد کې ئې پراخ بحثونه راوپارول. د هغه په خبرو کې یوه جمله ډېره مشهوره سوه، داسې تعبیر سوه چې گواکې بی روزگاره ځوانان د ټولني کاکروچ یعنی خزدکي او پرازیتونه دي. که څه هم وروسته قاضي صاحب وویل چې خبرې ئې له اصلي مفهومه ایستل سوي او هدف ئې ټول بی روزگاره ځوانان نه ول، خو تر هغه وخته خبره تر عام ولسه رسېدلې وه. د هند یو ځوان ټولنیز فعال ایجیټ ډیپکي په طنزي ډول پر ټولنیزو رسنیو ولیکل: ((که دا ټولې خزندې سره راټول سي، نو څه به وسي؟)) دا پوښتنه په څو ساعتونو کې په یوه خوځښت بدله سوه.

زرگونه نه، بلکه میلیونونه ځوانان ورسره یوځای سول. د کاکروچ جنتا پارټي یا CJP په نوم یو مجازي سیاسي حرکت رامنځته سو. د دې غورځنگ ټولنيزي شبکې په بي ساري سرعت جوړي سوي او د غرو شمېر ئې د هند له ډېرو سياسي گوندونو له پلویانو هم واوښت. هغه څه چې په پیل کې یوه توکه ښکارېده، ډېر ژر د هند د ځوان نسل د ناهیلې، بی کاري، د امتحانونو د فساد، اقتصادي ستونزو او سیاسي بی باوري سمبول وگرځېدل. د دې غورځنگ پیغام ساده وو، کله چې واکمنان خپلو ځوانانو ته د ستونزي په سترگه گوري، نو ځوانان هم کولای سي چې خپل یرغ په یوه ځواک بدل کړي.

له هنده به راسو افغانستان ته، دلته کیسه ژوره او دردناکه ده.

د افغانستان میلیونونه ځوانان ښايي په رسمي ډول خزدکي نه وي بلل سوي، خو د وروستيو کلونو پالیسي دوی ته دا احساس ور پیدا کوي لکه دوی چې د ټولني مهمه برخه، انسانان، نه وي.

چیري چې نجوني له ښوونځيو او پوهنتونونو محرومېږي، کله چې ښځې له کار څخه ایستل کېږي، یا د عصري زده کړو پر ځای یوازي یوه فکري لاره تشویقېږي، یا هم دا چې د دولتي دندو دروازي تر ډېره هغو کسانو ته خلاصي وي چې د نظام د جگړې یا مذهبي جوړښت برخه پاته سوي وي، نو زرگونه ځوانان دا پوښتنه له ځانه کوي: ((نو زموږ ځای چیري دی؟))

د افغانستان د اوسني نسل ډېری ځوانان نه د جنگ برخه ول، نه د تېرو لسیزو د جگړو لوبغاړي ول او نه هم د نننیو پرېکړو جوړوونکي دي. هغوی په داسې زمانه کې زېږېدلي دي چې نړۍ د مصنوعي ځیرکتیا، ساینس، نړیوال اقتصاد او ټکنالوژۍ پر لور روانه ده. دوی ښوونځي غوښتل، پوهنتونونه ئې غوښتل، مسلکي ژوند ئې غوښت، خو اوس ځان د یوې داسې معادلي مخې ته ویني چې پکښي د دوی د مهارت، استعداد او عصري زده کړو ارزښت ورځ تر بلې کمېږي.

همدلته د کاکروچ رعیت اصطلاح له افغان واقعیت سره یو نوی تړاو پیدا کوي.

د هند ځوانانو د سپکاوي یوې کلمې ته د مقاومت بڼه ورکړه. خو د افغانستان ځوان نسل لا هم د خپل یرغ، خپل ټولنيز او سياسي حضور او خپل راتلونکي لپاره د مناسبې لارې په لټه کې دی.

د افغانستان هېواد لویه برخه نفوس د ځوانانو دی، هغه نسل چې د انټرنېټ، ټولنيزو رسنیو، نړیوالو اړیکو او نوي نړۍ له تصور سره را لوی سوی دی. دا نسل د خپلو پلرونو او نیکونو په څېر یوازي د اورېدو نسل نه دی، دا د پوښتنې، پرتله کولو او فکر کولو نسل دی.

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خبر و لولئ

همدا نسل هره ورځ ويني چي د ده د عمر خلک په نورو هېوادونو کي پوهنتونونو ته ځي، شرکتونه جوړوي، اختراعات کوي، مصنوعي ځيرکتيا رامنځته کوي او د خپلو ټولنو په جوړولو کي برخه اخلي. بيا خپل ژوند ته گوري او پوښتي: ((ولي مور له دې کاروانه پاته يو؟))

مسئله فقط د نجونو د بنوونځيو نه ده، که څه هم دا خپله يوه ستره ملي فاجعه ده. مسئله دا ده چي کله يو نظام د ټولني نيمايي برخه له زده کړو او کار څخه محروموي، نو په حقيقت کي د ټول ملت نيمايي فکري او اقتصادي ځواک فلجوي. له بلي خوا، که ديني زده کړي له معاصر ساينس، ټکنالوژي، اقتصاد او انتقادي تفکر سره يو ځای نه سي، نو افغانستان به د نړيوال رقابت له کاروانه نور هم وروسته پاته سي.

د هر ملت ستره پانگه د هغه ځوانان دي. که ځوان نسل ته يوازي د اطاعت، خاموشي او محدوديت درس ورکړل سي، نو پايله ئي يوه داسي ټولنه ده چي تخليق پکښي کمږي، پوښتني مري او پرمختگ کرار کېږي.

د افغانستان Gen Z نسل (ځوان نسل) لا هم د دغي خاموشي منلو ته آماده نه ښکاري. دوی پوهېږي چي انسان فقط د ژوند کولو لپاره نه، بلکه د انتخاب، زده کړي، ودي او د هيلو درلودلو لپاره هم پيدا سوی دی.

د افغانستان د راتلونکي اصلي جگړه ښايي د وسلو جگړه نه وي، بلکه د فکر، پوهې، آزادۍ، فرصتونو او انساني کرامت جگړه وي. او د دې جگړې اصلي لوبغاړي به همدا ځوانان وي.

محمدسميع صادق